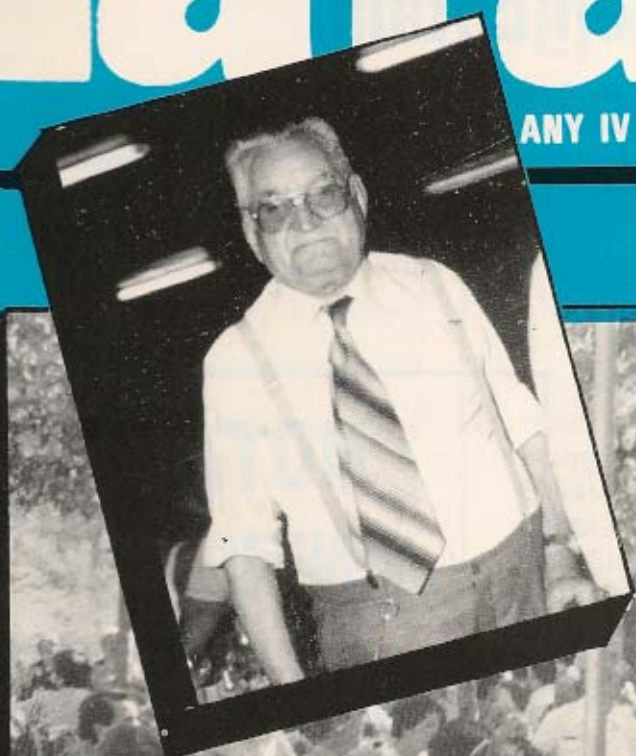

CASAL DE JUBILATS DE SALT

la farça

ANY IV • N.º 60

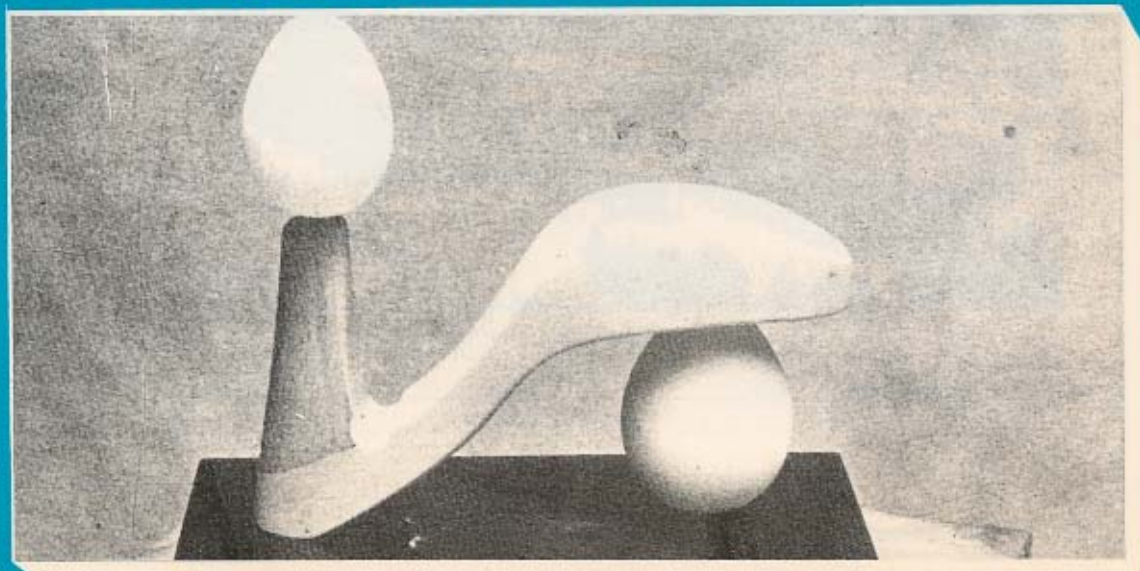
OCTUBRE 1984

X.^a DIADA DEL JUBILAT A SALT

pàgs. 11-15

Teva/Meva: JOSEP CEBRIÁN «EL BRIGADA» pàgs. 16 i 17

ELS OUS
D'EN MOLINS
pàg. 21

programació
de dilluns a divendres
RADIO SALT/F.M.

10.00 Bon dia Salt
10.05 Freqüència amigüa
12.00 El Salt de l'àngelus L'agenda
12.10 Freqüència amigüa
14.00 Salt II. L'informatiu
14.15 Sal vital
17.00 Els deu principals
18.00 Tardes de tardor
21.00 A D'op 24 (dilluns, dimecres i divendres)
Cilindrada 2001 (dimarts)
Gatzarejar (dijous)
22.00 Salt X. L'informatiu
22.30 La Junta de la cloaca (dimarts)
Rit Raf (dimecres)
Silenci, s'estrema (dijous)
La vida en sol-fa (divendres)
24.00 Fi de les emissions

dissabtes

RADIO SALT/F.M.

10.00 Bon dia Salt
10.05 Ona lliure
13.00 El Salt del cap de setmana
13.30 Temps de sardanes «Salt Sardanista» a la ràdio
15.00 Gent de Salt
16.00 De 4 a 6 jove
18.00 De can Tona a can Pixeret
Maqazine
22.00 Salt X. L'informatiu
22.30 Pop-Roc
24.00 Fi de les emissions

La merceria, en català

La Comissió Municipal de Normalització i Arrelament ja ha posat fil a l'agulla al gremi de les merceries.

De moment hem fet una reunió per tenir un canvi d'impressions i repartir-los el «Vocabulari de la merceria» i el rètol «OBERT/TANCAT».

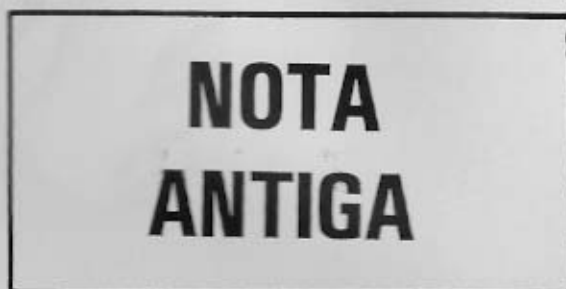
Avui doncs, us proposem una sèrie d'entreteniments a base de paraules d'aquest gremi.

1.— Un petit terratrèmol ha capgirat les lletres de les etiquetes d'uns quants productes de la merceria. Si els podeu ordenar amb 30 segons, voldrà dir que sou uns experts.

LIDAD
AREMCA, ZELR
BECDALL
NOBOTS
NIPESC

3.— Endequina, endevineta

«Tinc cap, tinc ull i tinc cos
i no sóc de carn ni os».

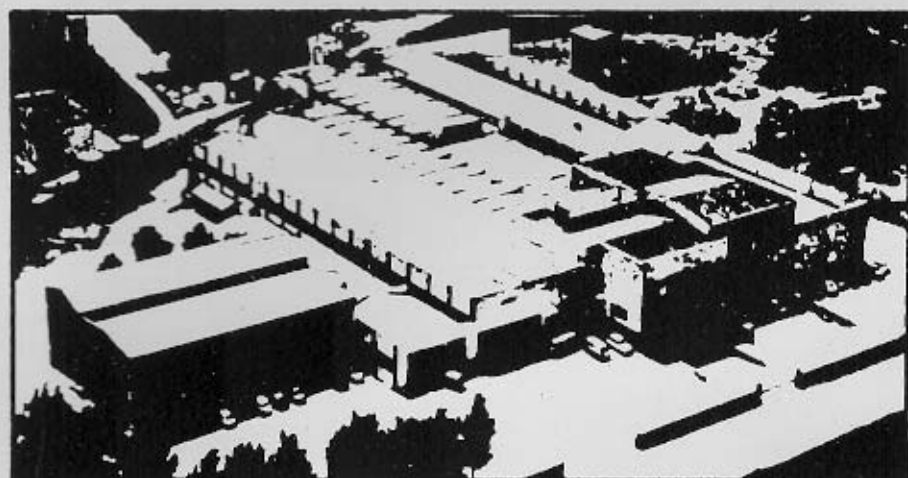
2.— JEROGLÍFIC

He d'anar a la merceria a comprar una...

Solucions

1.— Sivella.
2.— Dida, cremallera, cabdell, botons i pines.
3.— L'agulla.

Frigorífics del Ter, S.A.

Escorxador
General
Frigorífic

Carrer Major, 419
Apart. 239
Tel. 20 42 50
SALT (Girona)

REPARTIMENT DIARI DE CARNS DE PORC I VOVÍ

Sumari

Ràdio.....	2
<i>Farga Làctica:</i>	
La merceria, en català.....	2
<i>Editorial:</i>	
El Casal i la Diada dels Jubilats.....	3
<i>Vida del Casal:</i>	
En record de l'amic Pere Vila.....	5
<i>L'espieta:</i>	
Vacances.....	5
<i>La gallineta:</i>	
Els jubilats a Salt.....	6 i 7
<i>Finestra oberta:</i>	
Carlemany: Resurrecció mil·lenària.....	9
<i>Tema Central:</i>	
X.ª Diada del Jubilat a Salt.....	11-12-13-14 i 15
<i>Teva/Meva:</i>	
Josep Cebrián «El Brigada».....	16 i 17
<i>La tribana</i>	
S'ha perdut el rebost?.....	19
<i>Culurart:</i>	
Ous al carrer.....	21
<i>L'esclat de l'alba.....</i>	21
<i>Imatges:</i>	
Una imatge catalana.....	22
<i>Cagaferro</i>	
<i>La vida amb humor:</i>	
Doneu-me un Casal de Jubilats, i canviaré el món.....	23
Taula de la farga.....	23

Consell de Redacció: Lluís Mateu, Quim Pla, Miquel Casellas, Narcís Burch, Guillem Terribas, Martí Fita, Joan Boada, Ventura Pau, Jaume Bosch, Joan Ros, Josep M.ª Macias, Francesca Laguarda, Emili Gispert, Joan Torres i Manuel Lladó (fotògraf).

Publicitat: Josep Cebrián i Marta Vilagrán.

Compaginació i disseny: Manel Mesquita.

Correcció: Antoni Ruscalleda.

Administració: Miquel Casellas i Josep Cebrián.

Distribució: Josep Cebrián, Josep Gassiot i Pitu Geli.

Tiratge: 1.300 exemplars.

Redacció: Casal de Jubilats.
Passeig Verdàguer, 1 — Tel. 23 04 98 SALT.

Impressió: Pàges Impremta Anglès
Tel. 42 01 07

Dipòsit Legal: GI 356/79

La Farga no es fa responsable dels articles que apareixen en aquesta revista, responsabilitat que recau en els seus autors.

Editorial

El Casal i la Diada dels Jubilats

Poques vegades, ho reconeixem, tractem a l'Editorial temes relacionats amb el Casal, ja que normalment tenen cabuda a les planes interiors. Avui, però i amb motiu d'haver celebrat la X.ª Diada dels Jubilats, volem fer-vos unes reflexions sobre el Casal i sobre aquesta Festa.

Ens sentim orgullosos, com a membres del Casal, de constatar l'estima i l'arrelament que ha agafat el Casal al poble de Salt, i això es tradueix en l'assistència massiva de saltencs als actes que organitza amb tota la il·lusió la Junta del Casal. No és gens fàcil oblidar el pati del Casal ple de gom a gom per escoltar les Havereres, o trobar-te en un Dinar de Germanor amb més de 600 persones, o compartir un monumental vermut el dia de Sant Esteve, envoltat de famílies senceres, des dels avis fins als més menuts de la casa; això no és fruit de la casualitat o l'oportunitat, sinó del constant treball que any rera any es va fent a la Junta del Casal.

La idea de «Casal de Jubilats» que hem implantat a Salt, el temps es va encarregant de demostrar que és plenament vàlida, ja que tots hem desitjat de tenir una institució oberta a tothom en lloc de crear un asil o guarderia per a vells. Continuem, doncs, defensant la inclusió de gent jove, que ajudin a dinamitzar aquest tipus d'institucions, per tal d'aconseguir que els nostres avis no se sentin marginats.

El fet de mantenir aquesta línia que hem exposat, ens ha privat, de vegades, de poder aconseguir alguna ajuda destinada exclusivament a Jubilats, però darrerament i gràcies a tenir un Ajuntament propi i a l'actuació dels saltencs que ens representen a la Diputació i altres estaments, hem aconseguit ajudes econòmiques que anteriorment ens eren negades.

Demanem, doncs, l'ajut de tots els saltencs per al nostre Casal i la seva col·laboració tot invitant-los a fer-se socis. Cal desterrar la idea que aquesta institució és només per als Jubilats, necessitem a tothom, joves i grans. El vostre petit granet de sorra, en forma de quota de soci, de 800 ptes. l'any, juntament amb el de molts altres saltencs, i la dedicació de tots els membres que han anat formant la seva Junta, han fet del Casal de Jubilats de Salt aquesta gran obra que és avui.

En record de l'amic Pere Vila

El passat dia 15 de setembre, va deixar-nos l'amic PERE VILA MAS-SACHS, Fundador del Club Petanca Salt i primer President del Casal; a ell i a la seva passió per la Petanca devem l'arrelament que aquest joc ara té entre nosaltres; la seva afecció per la Petanca anava més enllà de poder jugar unes quantes partides, ja que repassant els antics llibres del Casal, és freqüent de

Excursions.

El dia 5 de setembre, vàrem anar a CASTELLAR DE N'HUG, a veure les Fonts del Llobregat, i a LA NOU, el Santuari de Lurdes. El dia va acompanyar-nos i vàrem poder gaudir dels meravellosos paisatges del Berguedà, i del preciós Santuari de Lurdes.

El dia 26 de setembre, la sortida va ser a POBLET; de bon matí vàrem enfil·lar cap a terres terragonines i poguérem visitar extensament el poble i el monestir de Poblet, en tota la seva majestuositat. Vàrem anar a dinar a l'Hostal del Senglar, i tot i que ens haguérem d'esperar una bona estona, vàrem gaudir d'un bon dinar, amb «escudella barrejada» a l'estil de Tarragona i tot; acabat el dinar, també vàrem ballar i seguïrem el trajecte fins a Torrelles de Llobregat, on vàrem visitar el recinte de «CATALUNYA EN MINIATURA» en el qual s'exhibeixen gran quantitat de monuments en miniatura de les nostres contrades.

Setmana del Jubilat a Salt.

LLIGA SOCIAL DE PETANCA. Del 10 al 15 de setembre, va tenir lloc la Lliga per a Jubilats, en la modalitat de Dobletes per sorteig, resultant-ne guanyador els Srs: 1.ª, A. Bóo-V. Masdevall. 2.ª, J.M. Nogué-S. Fernández. 3.ª, P. Martín-C. Canals.

Tots ells varen aconseguir els magnífics trofeus que va cedir Manufactures Gassol i que va lliurar el Sr. Miquel Portabella.

CONCURS DE BOTIFARRA. També dels dies 10 al 15, a la tarda, va tenir lloc el Concurs de Botifarra, i es va obsessionar amb trofeus i regals als participants; els guanyadors foren: 1.ª, L. Cabezas-G. Palacios; 2.ª, A. Bóo-N. Ros. i 3.ª, F. Martín-A. Peruga.

BALL. El dia 13 de setembre, varen organitzar un Ball, a la Sala d'Actes del Casal, però degut a la massiva assistència de públic, es va ballar també a la terrassa. Va animar la festa el Conjunt Montecarlo i a la mitja part va haver-hi coca i xampany.

trobar-hi notes de les aportacions econòmiques que feia en Pere, de la seva butxaca, perquè el Club tirés endavant. Tots els aficionats a la Petanca recordem el Trofeu Pere Vila, dotat d'importants premis que costejava en Pere exclusivament. Els socis del Casal i els aficionats a la Petanca et recordarem sempre, Pere. ■

Any 1972.—Primer homenatge que es va retre a en Pere Vila Massachs, com a President i Fundador del Club Petanca Salt.

L'espieta

PEP MOLLERA

Vacances

Heus ací l'encetament d'una nova secció en aquest/a ara no sé si Butlletí o Revista LA FARGA, però per què no PERIÒDIC?

— De què parlarem?

— De tot i de res, de poc i de molt, segons s'escaigui, però sempre de l'Ajuntafems, perdoneu-me, tots i us plau, de l'Ajuntament!

Informarem del que passi, o del que no ha passat mai, del que passarà i del que no pot passar, i que es pugui dir. Siguem clars des d'un bon principi. Mensualment, mirarem de portar-vos fins a les ninetes dels vostres ulls, la casa de tots, la nostra casa: LA CASA DE LA VILA. Decisions que prengui la Comissió Municipal Permanent, Propostes aprovades, unànimes o no, en Sessió Plenària que siguin d'interès de tots és clar, Bancs, Crides i Crits i tot el que poguem arregar sense ofendre ningú. I perquè vegeu que no ens fotren mai amb ningú, començarem aquesta primera edició, encara que ja no us en recordareu ni que n'haguéu fet, de les vacances! Però de les vacances dels Polítics del nostre Consistori, és clar!

I comencem pel cap de colla. L'Avi Salvador, les ha partides. Uns dies al Far, i una setmana cap a Itàlia a visitar esglésies. En Berga, a Sant Feliu, segons ell, treballant. El de Governació, en Comornas, cap a Iugoslàvia, Bulgària, Turquia... què sé jo! El Sr. dels Calés, encara que sigui d'Amer, les ha passat a Pals. Quin PAL! El d'Obres i Urbanisme, després d'uns dies d'Alcalde Accidental, les ha agafades tard. Es un xicot molt enfeinat, el Sr. Alhambra, eh? En Moré, el de Sanitat, al llit. Ha estat malalt. No devia estar SA! Ara, gràcies a Déu, sembla que ja va bé; tant de bó. L'Avi Mingo, ell és un home de muntanya, cap a Puigcerdà que hi falta gent! En Lladó, tot lliga, a LLORET. En

Martí Fita, l'enigmàtic, no ho sabem. Qui ha estat veritablement de festa és el bon amic Emili Crous, les ha passat de Festa en Festa i del poble en poble, muntant i desmuntant envelats. En Cabezas pintant els carrers de la Vila. L'en-carregada dels jardins, gaudint de la meravellosa natura del nostre Pirineu. Potser ha estudiat com fer el poble de SALT VERD!; no ho és, de bonic, això? Els dos cunyats no n'han fet. Un rumiant amb el Pavelló, i l'altre, a colònies. La muller del Director General de «LA CAIXA» a les nostres contrades, en el seu Mas de «EL PERELLO». En Canals a l'Escala... potser la de casa seva...? I ja per acabar en Dubé, l'home de les preguntes catxondes als Plens, rostint pollastres.

Ara, perquè tothom pugui constatar que no som mala gent, els hi proposem, des d'aquí, alguns dels llocs on les poden passar l'any vinent:

- L'Alcalde a Sunyer (Segria)
- El de Cultura a Berga (Berguedà)
- El de Governació a CARABAN-CHÉL (barriada Madrilenyà)
- El dels Diners a Guardiola (Berguedà)
- El de Sanitat a l'Hospitalet (Barcelona)
- El d'Obres i Urbanisme a Bigues (Vallès)
- El de Cementiris i Serveis Socials a Ultramort (Baix Empordà)
- El d'Esports a La Molina (Cerdanya)
- La de jardins a Roses (Alt Empordà)
- El de Relacions Ciutadanes a Moscou (U.R.S.S.)
- El de Festes a Montgat (Maresme).

Bé, aquest és el primer. Prometem ser més seriosos d'ara endavant. ■

Els jubilats a Salt

Avui dia els jubilats tenen una incidència en la nostra societat molt més forta i directa que anys enrera.

Avui la societat no pot oblidar els jubilats, tal com passava no fa pas molts anys, en què moltes persones quan arribaven a la tercera edat eren arraconades, se'ls oblidava i malvivien per culpa d'una societat ingrata que no recompensava (falta d'assistència sanitària, serveis socials, cap pensió econòmica....) els qui havien treballat com ningú al llarg de tota la seva vida.

Encara som lluny que als jubilats se'ls recompensi tal com es mereixen, després d'una vida d'esforços per a tirar endavant la seva família i aixecar la nostra societat. Encara, les pensions de jubilació (la gran majoria) són ridículament baixes i irrisòries (parlem de les mínimes). Encara no es dedica als jubilats tota l'atenció que es mereixen. Encara falten centres d'acolliment amb preus assequibles i a l'abast de qualsevol. Encara falten més iniciatives per part de les institucions públiques perquè els jubilats continuïn enriquint-se socialment, tinguin bons mitjans de diversió i esplai. Encara falten moltes coses perquè els jubilats puguin viure dignament.

De tota manera, els jubilats han entrat amb força com a grup social, dins la societat d'avui dia. Els jubilats cada dia tenen més protagonisme, són més considerats, perquè són un grup social organitzat que té les seves entitats, els seus centres i els seus esplais, cosa que abans no passava.

I entenem que això serà cada vegada més important, perquè les reestructuracions de la crisi econòmica (jubilacions anticipades), les millores en la qualitat de vida, la política de promoció de la salut, fan possible que l'allargament de la vida sigui als països més avançats un fet cada vegada més constatable i real. Heus ací perquè els jubilats, cada cop més, tindran un protagonisme en el nostre país i, alhora, en el nostre poble de Salt.

Salt és una població jove, però compta amb més de 2.000 jubilats.

Quina és la situació demogràfica de Salt? Si analitzem, a través de les dades estadístiques del municipi, quina és la situació demogràfica al nostre poble, veurem que Salt, si el comparem amb altres municipis de les nostres comarques, té una població jove: o sigui, manté un ritme important de naixements en relació al de defuncions. Neixen o arriben a Salt (immigració) un nombre important de persones, cosa que fa que la

població creixi a un ritme notable, més destacat encara si pensem que estem passant una llarga crisi econòmica. I les persones que arriben a Salt són en la seva majoria joves matrimonis, que per raons de veïnatge amb Girona han escollit el nostre poble per a viure-hi.

Si Salt té una població jove, **5.600 persones de menys de quinze anys**, no és menys cert que, segons les estadístiques, el nombre de jubilats arriba ja a una xifra considerable: uns 2.100 jubilats. Aquesta xifra representa un **10% del total d'habitants** de Salt. És una proporció que ben segur mai no s'hi havia arribat. Salt compta actualment amb 21.450 habitants.

Com es reparteix el nombre de Jubilats.

En primer lloc cal concretar que és difícil, per no dir impossible, saber el

El Casal de Jubilats és un exemple ben representatiu arreu de Catalunya.

nombre de jubilats constantment: hi ha persones que es jubilen als 64 anys o inclús als 60, per raons de conveni, reestructuració de plantilla d'una empresa, etc... Hi ha en canvi persones de més de 65 anys que encara no estan jubilades (no reben pensió), bé perquè no han cotitzat els deu anys mínims, bé perquè desitgen continuar treballant... Tenen més de 65 anys, però de fet no esta jubilades a efectes del treball. També hi ha canvis de residència, defuncions, etc., que dificulten els censos reals.

Hem escollit, doncs, a manera de curiositat i com una estadística orientativa el nombre de **PERSONES DE**

SALT de més de 65 anys, segons unes dades recents facilitades per l'Ajuntament.

Edat	Dones	Homes	TOTAL
Entre 65 i 70 anys	380	302	682
Entre 70 i 75 anys	349	243	592
Entre 75 i 80 anys	273	178	451
Entre 80 i 85 anys	150	97	247
Entre 85 i 90 anys	66	26	92
Entre 90 i 99 anys	25	11	36
	1.243	857	2.100

POBLACIÓ TOTAL DE SALT

21.450 Habitants.

Persones de 0 a 15 anys.....	5.584
Persones de 15 a 30 anys.....	5.050
Persones de 30 a 45 anys.....	4.567
Persones de 45 a 60 anys.....	3.163
Persones de 60 a 65 anys.....	986
Persones de 65 a 99 anys.....	2.100

Com a dades a destacar hi hauria l'homogeneïtat de la piràmide d'edats que en el seu conjunt té la població saltenc (els de menys edat són molts més que els de més edat) cosa que indica un equilibri en la renovació de la població.

L'altre fet destacable és que les **dones viuen en general molts més anys que els homes**, tot i que neixen molts més nens que nenes. Així tenim que ara, hi ha 2.934 nens entre 0 i 15 anys, i per altra banda hi ha 2.650 nenes, o sigui: 284 nens més que nenes.

Amb el pas del temps aquesta relació ha canviat totalment: de les persones entre 65 i 100 anys, les dones són 1.243 i els homes solament 857. O sigui, hi ha una diferència de **386 dones més que homes**.

Com a dada prou significativa constatem que de les persones que passen dels **90 anys, 25 són dones i 11 homes**. El nombre de dones de llarga vida dupliquen els homes.

Els més de 2.000 jubilats que hi ha a Salt, i que en el futur anirà creixent posa damunt la taula la necessitat d'una atenció preferent envers ells i de manera especial la potenciació de Centres de la qual cosa el Casal de Jubilats n'és un exemple ben representatiu no només a Salt, sinó, n'estic segur, en l'àmbit de tot Catalunya.

Carlemany: Resurrecció mil·lenària

Carlemany, signe d'opressió com tots els personatges imperia-
listes, s'apoderà de Girona l'any 785. De tota manera, el cabdill franc
no posà els peus a la ciutat, ni en aquesta avinentesa ni en cap altra,
i foren els seus enviats els que ocuparen la població.

La manera com es produí a Girona el pas del domini musulmà
al franc varia segons les cròniques. Hi ha qui diu que foren els mateixos
gironins els que oferiren la plaça a Carlemany (Crònica de Moissac i Annals
Barcelonins), però d'altres narracions medievals afirmen tot el contrari,
és a dir, que hi hagué batalla per entrar a Girona.

Gabriel Torell, per exemple, afirma que Karles Maynes posà
siti sobre Girona, que hi estigué atrafegat molt de temps, i que mai
no la pogué haver. I el comte de Pallars, quan l'any 1462 assetjava
la Força de Girona, escrivia a les autoritats del Principat que Carle-
many tingué assetjada Girona durant sis anys seguits. El fet és, doncs,
força confús.

El mite gironí de **Carlemany** va ser creat per l'Església local, i més concre-
tament pels canonges de la Seu. Ells vol-
gueren fer creure que la torre romànica
de la catedral, obra del segle XII, havia
estat edificada per l'emperador carolingi
i donaren el seu nom a una cadira, a un
tapís, a una copa, a una imatge, a un car-
toral, a una font i fins a un sermó de
Setmana Santa. Tot plegat és molt di-
vertit, perquè precisament si **Carlemany**
ajudà l'Església de Roma, al Papa i als
Bisbes francs fou a canvi d'esdevenir-
ne amo i senyor. Així **Carlemany** feia
i desfeia, i satisfets amb aquesta actua-
ció, els Bisbes i el Papa l'aclamaven com

un Messies antievangèlic que estava dis-
posat a lluitar contra l'infidel i a impo-
sar la fe per força. Franco ho faria igual
molts anys després.

En aquell temps medieval hi havia
gent tan entusiasta, de la seva per-
sona, que fins i tot el canonitzaren
d'una manera irregular. El culte a **Sant
Carlemany** se centrà a la catedral
d'Aquisgrà i s'estengué també a Giro-
na, on el bisbe Arnau de Mont-rodon,
especialista en la institució de cultes mi-
raclers sense historicitat, l'acceptà com
a bo. El papa Sixte IV, home més cabal
tornaria més tard —vers el 1484— les

*Van donar el nom de Carlemany a una
cadira, a un tapís, a una copa, a un carto-
ral...*

coses al seu lloc i aboliria la canonitza-
ció que el 1165 havia efectuat l'arquebis-
be de Colònia per indicació de l'empe-
rador Frederic I.

Era tanta l'obsessió gironina per
Carlemany que fins i tot el veien allà on
no hi era. La mateixa designació del car-
toral ja al·ludit és el fruit d'una projec-
ció equivocada. Resulta que el primer
document que hom hi copià correspon
a un privilegi del rei **Carloman**, el qual
l'any 881 posà sota la seva protecció la
Seu de Girona i li confirmà els béns que
li havien estat donats pel seu pare Lluís
i altres devots.

- **Carloman** no era precisament **Car-
lemany**, però com que sonava força
igual podia ser-ho per als obstinats i per
als ignorants. **Carloman** era fill de Lluís
el Tartamut i regnà del 879 al 884, men-
tre que **Carlemany** ja havia mort el 814.

Ja es veu, doncs, que la figura de
Carlemany, tan significativa per Giro-
na, aquell amor de segles que cantà Car-
ner, és un rotllo que sintonitza més amb
la llegenda i amb el mite que no pas amb
la història.

Ara i aquí, el mite de **Carlemany**,
acomplirà la seva funció: servirà per en-
llaçar amb l'Europa de l'OTAN i per
distreure el poble amb folklore de faça-
na. Però demostrarà també la manca
d'un projecte cultural coherent i popu-
lar que sigui alhora progressista i alli-
berador.

**RADIO
ANGELATS**

DISTRIBUÏDOR DE:

TVC
HI-FI
CAMARES TVC
PANTALLES GEGANTS TVC
MATERIAL PROFESSIONAL

TELEVISIÓ
ALTA FIDELITAT
AMPLIFICACIÓ
ELECTRODOMÈSTICS
PETITS DOMÈSTICS
DISCS I CASSETTES

SONY

Carrer Àngel Guimerà, 63
Tel. 23 52 15
SALT (Girona)

X.^a Diada del Jubilat a Salt

El dia 16 de setembre va haver-hi Festa Grossa al Casal; les activitats varen començar ja a les vuit del matí amb un Concurs Provincial de Petanca per a Jubilats, amb l'assistència de jubilats de diferents punts de les nostres comarques. Dels resultats d'aquest Concurs, ja n'informarà la secció de Petanca.

A les 12 del migdia, es va celebrar a l'església parroquial un Solemne Ofici amb la participació de la **Cobla Farnense**, acabat el qual i ja al pati del Casal, organitzat per **Salt Sardanista** va haver-hi una Ballada de Sardanes, també amb la Cobla Farnense.

Seguidament ens vàrem desplaçar cap a l'Aeroport, on en els seus espaiosos locals vàrem fer el Dinar de Germanor, que enguany va aplegar 618 persones. La presidència del dinar era formada per l'Alcalde, Sr. Sunyer, i Sra.; el President Sr. Macias i Sra.; el Sr. Miquel Portabella i Sra.; i la Sra. Moré i el seu marit, en representació de l'Alfons Moré, que per malaltia no va poder acompanyar-nos, com era el seu desig; el Vice-president, Sr. Cebrián, i el President del Club Petanca, Sr. Peruga i Sra.

Acabat el dinar es va procedir a la proclamació dels «AVIS», que aquest any foren la Sra. **DOLORS BURCH FAJULA**, nascuda el 26-12-1896, i el Sr. **GASPAR COMERMA MORADELL**, nascut el dia 1-8-1899; ambdós foren obsequiats amb un rellotge. Seguidament es va fer el repartiment de trofeus de les activitats portades a terme durant la setmana i del Concurs Provincial celebrat el matí. El senyor **Macias**, després d'un breu parlament, va donar les gràcies per la seva dedicació als membres de **La Farga**, i va eridar-nos a tots i també als membres de la Junta per obsequiar-nos amb una insígnia de Casal. També, en senyal d'agraïment per la seva valuosa i constant col·laboració, es va fer lliurament a la **Sra. Moré**, d'una insígnia per a l'**Alfons Moré**. I a l'Alcalde, Sr. **Sunyer**, en reconeixement per l'ajut que ens ve prestant l'Ajuntament de Salt, també li fou lliurada una insígnia. També en fou lliurada una al Sr. **Miquel Portabella**, per l'ajut al Casal, tant personal com per part de la firma Gassol.

Acabats ja els actes protocolaris, vàrem engegar un animat Ball, que va amenitzar el Conjunt «**LOS DELFINES**», la gresca i l'alegria va durar fins passades les vuit del vespre.

Creiem que aquesta festa ha anat arrelant entre els socis, ja que cada any

La concentració es va anar fent, al llarg del matí, al pati del Casal.
Foto «El Cisne».

A partir de les 8 del matí varen començar les eliminatòries per al Concurs Provincial de Petanca per a Jubilats.
Foto M. Lladó.

reunim més colla a la Festa. L'important esforç econòmic que fa el Casal per poder oferir, a un preu molt assequible, un bon programa d'actes i un magnífic dinar, es veu compensat per la nombrosa assistència de socis, sobretot jubilats, als quals podem oferir a meitat de preu una bona Festa. Així sí que dona gust a la Junta d'organitzar coses i ens ha tret el regust de la poca assistència a alguns dels actes de les Vetllades d'Estiu.

Creiem que la millor manera de fer una ressenya del que va ser la **X.^a DIADA DEL JUBILAT A SALT** és a través d'aquest recull de fotografies que hem

preparat amb la col·laboració de M. Lladó i Fotos «El Cisne» i que il·lustren amb les seves imatges tot el que va ser aquesta diada.

A través d'aquestes instantànies, els que vàrem assistir a la festa podrem recordar totes les seves vicissituds, i els que no varen poder acompanyar-nos tindran una idea del que es varen perdre.

Si aquest any vàrem aplegar-nos 620 persones, esperem que l'any vinent siguem encara força més.

X.^a Diada del Jubilat a Salt. La Festa del Casa

Com cada any, vàrem assistir a la Missa Solemne a l'Església Parroquial. Foto. M. Lladó.

L'homenatge a la «Padrina del Casal» va fer-se a la Sra. Dolors Burch Fajula, nascuda el 26-12-1896. Foto «El Cisne».

Amb la col.laboració de Salt Sardanista, vàrem oferir una ballada de sardanes, que ens ajudà a obrir la gana i treure el rovell dels genolls. Foto «El Cisne».

Casal

L'homenatge al «Padri del Casal» va fer-se al Sr. Gaspar Comerma Moradell, nascut el 1-8-1899. Foto «El Cisne».

La taula Presidencial formada per les autoritats i col·laboradors del Casal. Foto M. Lladó.

Varen acompanyar-nos el Sr. Sunyer i Sra., i la Sra. Moré en representació de l'Alfons Moré, que no va poder acompanyar-nos perquè estava malalt. Foto M. Lladó.

X.^a Diada del Jubilat a Salt

L'homenatge als «Padrins del Casal» i el lliurament de trofeus va despertar l'espectació de tothom i ningú no volia perdre pistonada. *Foto M. Lladó.*

Mostra dels trofeus per les diverses activitats celebrades durant la Setmana del Jubilat que es varen repartir una vegada acabat el dinar. *Foto M. Lladó.*

El Srs. Sunyer i Portabella varen fer lliurament dels trofeus als guanyadors de les diferents competicions de Petanca i Botifarra. *Foto «El Cisne».*

La Festa del Casal

El Sr. Macias va voler també que els restants membres de la Junta, rebessin una insígnia del Casal per la seva tasca. Foto «El Cisne».

La festa no podia acabar millor, el Conjunt «Los Delfines» varen engegar un animat ball, i fins i tot la «padrina» va ballar alguns balls amb el seu nét, el nostre company Narcís Burch. Foto. M. Lladó.

El Sr. Sunyer, va dirigir unes paraules als assistents, agraint la seva participació a la Festa i encoratjant la Junta i el soci del Casal a continuar amb la nostra tasca en bé del poble. Foto. «El Cisne».

Josep Cebrián i Román «El Brigada»

Va néixer a Balcereny, però resideix a Salt des de l'any 1948. Militar de professió, encara que està retirat amb la graduació de Tinent. Però, aquí tots el coneixem per «El Brigada»; no cal dir, doncs, que parlem d'en Cebrián, un home més que popular a Salt, per la seva llarga i eficaç trajectòria dins aquest Casal de Jubilats. Però deixem-nos de presentacions i anem a fer petar la xerrada, que és el que de veritat interessa.

— Vós, Josep, sou un dels fundadors d'aquest Casal, no?

— Sí, jo vaig aconseguir per al Casal els Estatuts, quan en aquells anys el Govern Civil no en donava cap, i per mitjà d'un amic meu Delegat d'Hisenda, ens els varen aprovar, a nom de «Casal de Jubilats i Simpatitzants de Salt».

— Però aquests Estatuts, segons tinc entès, es varen demanar perquè a Salt hi havia un grup de persones interessades a ajudar els jubilats, no?

— Sí, el Sr. Sanfeliu, que llavors era membre de la Mútua Tèxtil Catalana volia fer quelcom a Salt, per als Jubilats de les fàbriques tèxtils, i quan es varen assabentar que una colla ja ho estàvem remenant, ens ajudaren a la construcció del Casal, aportant-hi la quantitat de sis milions de pessetes, que serviren per fer tota la planta baixa i un local per a les activitats dels joves de la parròquia. Així vàrem començar.

— Com va ser que s'ubiqués en terreny de la rectoria?

— En el pati, ja ens deixaven jugar a petanca, i quan plovia ens estàvem

dintre un dels locals que hi havia llavors; així doncs, que el rector, que era en Joan Riu, va fer que s'arribés a un acord amb el Bisbat, per ubicar-hi el Casal. Ara tenim un document que diu més o menys que, durant trenta anys, el Bisbat ho cedeix al Casal i si després d'aquests anys es continua fent aquest servei social, es prorrogaria.

— Vós, Josep, potser sou l'únic que heu estat en totes les Juntes que s'han format des que existeix aquest Casal. es així?

— Sí, no sóc deixat mai el Casal; és com si fos meu, des que sóc aquí dintre, sempre he estat fent coses. No sabria estar assegut en un banc, haig d'estar remenant, així que sempre he estat de Junta amb tots els Presidents que han passat per aquí.

— Hi ha una cosa curiosa que m'agradaria que m'ho expliquessiu, és el fet que tots els Presidents han estat persones que no eren jubilades, a què es degut això?

— Tu ja saps que el Casal no solament és de jubilats, també és dels simpatitzants, és la gràcia d'aquest Casal

que tenim, a on s'hi poden trobar quatre generacions de la mateixa família i tots en són socis, això fa que el Casal tingui una força i vitalitat especial, ja que compartir les coses amb gent més jove, també t'hi fa sentir a tu. Responent la pregunta, jo que sempre he estat aquí dintre, comprenc que per fer rutllar l'Entitat necessitem gent jove, amb empena, activa i amb ganes de fer coses. Aquesta unió és el resultat de la vida del Casal, la primera Entitat del poble en socis, encara que els jubilats som, per la nostra situació, els que ens ajuden més amb les aportacions a l'hora dels maldecaps.

— Què li manca al Casal?

— El més essencial per fer coses són els diners, i les ajudes oficials, fins fa ben poc, no hi eren. Sempre hem hagut de comptar amb les dels col·laboradors, que són molts, i la gent privada; només et diré que quan érem de Girona, aquell Ajuntament només ens donava 5.000 ptes. al mes, que no se'n feia ni per escombrar. Ara n'hem rebut alguna de la Diputació i de l'Ajuntament de Salt, que ja ens han fet un bon servei. Això quant a les oficials. S'ha de tenir en compte que el Casal només de llum, cada dos mesos, paguem unes setanta mil ptes. i de neteja en tot l'any dues-centes setanta-sis mil. Si aquestes despeses les poguéssim cobrir algun organisme oficial, aniríem molt millor i es podrien fer més coses de les que es fan. Jo crec que, pel servei social que fa aquesta Entitat, ja ho podrien fer.

L'equip que fem «LA FARGA» vàrem rebre del Sr. Macias, en representació de la Junta, una insígnia del Casal, en agraïment a la nostra dedicació. Foto «El Cisne».

— Josep, voldria que ens parlessiu del programa de Festa Major, ja que, segons vós, és el vostre programa; per què?

— Jo vaig tenir la idea de fer-lo a l'any 1975, i sóc el que buco els diners per finançar-lo, i per deixar-ne un bon grapat al Casal. El primer any, ja es va tenir un benefici de 60.000 Ptes. i cada any ha anat augmentant la quantitat. Enguany, el Casal ha rebut 400.000 Ptes. que jo les hi he donat; ara, que jo per la feina em quedo una pesseta per duro, que dono al Casal, per gastar-la en el que jo vulgui en el Casal; per exemple, a la Festa del Jubilat d'enguany jo he pagat el xampany i el tabac, i això sol va valer 54.000 ptes. El programa és meu perquè joestic tres mesos treballant-hi i el primordial són els anunciants, sense ells no deixaria aquest benefici tan substanciós.

— I els col·laboradors literaris no fan res? Els escrits són la base d'aquestes publicacions, no?

— Res, home res; molts pagarien per escriure-hi, el més important és la programació de la Festa, i això ja hi surt.

— Quin motiu és el que fa que la Festa del Jubilat de Salt tingui any rera any més èxit de participació?

— Aquesta Festa es va començar quan era President l'Emili Serra, per fer un dinar de germanor a tots els jubilats i col·laboradors que volguessin venir; els primers anys era això, un dinar de germanor i una sortida amb uns autocars a Roses, Sant Pere de Roda i prou. Ara, aquesta s'ha fet més grossa i més popular, ja es comença la Setmana del Jubilat amb actes de tot tipus cada dia, i el diumenge és la traca final, amb concurs de petanca, la missa, sardanes i el dinar de germanor, a on es dona un record a la padrina més vella i al padrí; el ball de fi de festa tanca la diada. Enguany, la participació ha sobrepassat de les sis-cents persones, de totes les edats. S'ha de dir que al Casal li costa un grapat de pessetes aquesta Festa, ja que als jubilats se'ls fa un preu molt especial.

— A què és deu, la gran popularitat que dia a dia té el Casal?

— Les coses s'han de fer bé, i ara potser estem travessant una de les millors temporades; és clar que és degut a que ara hi ha una bona Junta i un secretari que sap el que es fa, i no dic del President, que és un home d'Empresa i que sap a on hem de caminar. Si és troba gent amb ganes i dedicació i amb les idees clares, és molt difícil no fer content el soci.

— Casal o petanca? Uns en diuen

el Casal i altres la petanca.

— De fet és el mateix, tot és aquí dintre. Encara que primer va ser la petanca que el Casal. El Casal va néixer de la petanca, i els dos han d'anar junts. Per cert, el que va federar la petanca va ser en Josep Ribot i jo crec que se l'ha marginat, i això que va fer molt per aquest Club.

— I LA FARGA què és per a l'home que fins ara ha buscat el suport?

— És un bon Butlletí, que ja ha sortit de l'àmbit del Casal, s'ha fet més important, és com la revista del poble. Jo crec que és un orgull per al Casal. Parlant de números, et diré que els seixanta que portem han costat tres milions de pessetes d'impressió.

— Segons tinc entès, ara ens voleu deixar; per què Josep?

— Jo ja no em trobo massa bé, i l'artrosi m'està fent la guitza. Sóc gran i no estic per voltar com ho feia fins ara; només faré el programa de Festa, si la salut m'ho permet.

— Josep, quantes hores passeu aquí dintre al Casal, cada dia?

— No ho sé. Si a casa n'hi estic tres, aquí dintre catorze o quinze. El Ca-

sal per a mí és mitja vida, quan es treballa en un lloc per esbarjo, com ho faig jo s'acaba estimant-lo, jo no sabia estar sense poder venir, el dia que no ho pugui fer, en quatre dies seré a l'altre barri.

— Us ha agraït algú la vostra dedicació, a aquest Casal?

— Poc, molt poc, per no dir gens; ara, jò ho faig molt a gust i si n'hi haguessin més, de Cebrians, l'Entitat aniria millor.

— Sou dictador, Josep?

— No, per què? El que passa és que jo vaig a la meua en coses que no val la pena comentar-les, que no tenen importància; ara, són coses clares.

— Us agradaria ser President?

— No. A mi sempre m'ha agradat col·laborar i ser de la Junta, però mai al davant de tot; ja m'agrada ser dintre l'Entitat per fer coses, i quan ve gent per informació sempre em busquen a mí, joestic assabentat de tot el que passa i s'ha de fer.

Res, home res, diu en Cebrián quan se li porta la contrària en alguns casos, i no cal dir per als qui el coneixem que de vegades és un xic tossut. Ara, no se li pot negar una dedicació plena al Casal, fent molta feina i ben feta. És per això que esperem que la salut l'acompanyi molts anys més, ja que la seva ajuda és important. En nom del consell de redacció de La Farga, gràcies per aquests tres milions de pessetes que feu sabut trobar, ja que sense aquestes, La Farga segurament no hauria arribat com ho ha fet a cada casa, mes rera mes.

MUCHOS PARTICIPAN. UNO GANA.

VITSA

1984 FIAT UNO COCHE DEL AÑO EN EUROPA.

Concessionari Oficial per a Girona i Província
Avingda Sant Narcís 28 Tel. 24.12.12 GIRONA

Servei Oficial: GARATGE INTERNACIONAL
Ctra. Girona - Anglès - Tel. 23.15.61 SALT

S'ha perdut, el rebost?

Tot feint la conserva de tomata d'enguany feia memòria de les tradicions culinàries que a Salt, com a molts altres pobles de les nostres comarques també amb arrels pageses, es feien o es fan encara amb els productes de l'horta o del corral.

Fer conserva o confitar productes naturals ha caigut en desús d'ençà que els congelats i les conserves industrials han ofert la comoditat de trobar els mateixos productes a la lleixa del supermercat, però mai amb les qualitats i menys amb el bon gust de les conserves casolanes.

Fer conserva de tomata, sense additius ni conservants, és potser la que ha tingut i té encara més afeccionats a la bona cuina, que volen gaudir a l'hivern d'un bon sofregit per a les cargolades o qualsevol altre plat que li escaigui un bon raig de tomata cuita o natural.

Malgrat que molts ja coneixen la manera, millor que jo potser, de fer la conserva de tomata, permeteu-me que en faci transcripció en aquesta plana per a deixar escrita la recepta que d'altres no coneixen o que potser la fan de diferent manera.

tador anava a la casa on el demanaven i amb les eines sota el braç esquarterava el porc a punt d'elaborar. La mocadera era l'encarregada de netejar primer la budellada, molt sovint amb l'aigua corrent dels safareigs del Rec Monar, llavors encara transparent, i preparar la mocada i la carn per embotir o salar els pernills.

Matar porc ja no és tan senzill com fer la conserva de tomata, sobretot si hem d'engreixar-lo a casa, que és tal i com ha de ser. Si bé és una llàstima que no ho poguem fer, ja que les llonganisses i sobretot la botifarra de sang fetes a casa són ja una menja ben difícil d'aconseguir, almenys a Salt.

Confitar els bitxos, la col, el bròquil o les tomates verdes, és una altra forma casolana d'omplir el rebost i servir uns bons components per a fer una amanida d'hivern, que de segur podreu sucuar-hi pa.

Els pebrots i les alberginies escalivades, també en conserva i amb el mateix sistema que la tomata, ens ofereixen la possibilitat de gaudir per Nadal d'un plat típicament estiuenec, com és l'escalivada. Cal però, que l'escalivada sigui feta amb productes de les hortes de Salt, ja que el més important perquè quedi bona és que els seus components siguin d'un poble que tingui uns bons pebrots.

Conserva de tomata de l'horta de Salt

Ingredients: Tomates madures i molsudes (de poma o de la plena), si pot ser madurades a la planta i conreades a «Les Tribanes», «Les Guixereres» o «Els Comuns Vells».

Les tomates ben rentades i eixutes talleu-les per la meitat, de manera que faci possible treure'n les granes i deixar només la polpa.

Amb el ratllador de cebes separeu la polpa de la pela. El puré ratllat poseu-lo en envasos de vidre amb tapa hermètica, (son molt adequats els pots de melmelada o similars).

Ben tapats els envasos, poseu-los dintre un perol, coberts d'aigua, a bullir fins a un quart d'hora després d'haver arrencat el bull.

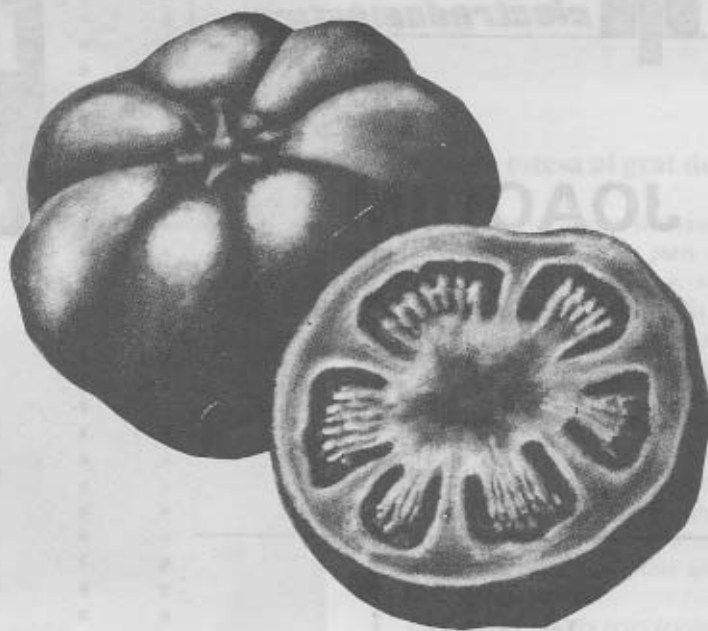
Retireu el perol del foc i no tregueu els pots de tomata fins que ho pogueu fer amb les mans. Poseu els pots en un rebost fresc i tindreu bona tomata en conserva per l'hivern.

Oblidava de comentar-vos que hi ha la creença popular que si us agafa una tronada abans de tancar els recipients, la conserva no es servarà.

Molts dels nostres pagesos recorden l'última matança del porc, sanat, i engreixat a casa sense pressa. Sacrificat amb el ritual de cada any: el baf greixós del perol i la brillantor de les botifarres vermelles, evocuen escenes amb fort sabor medieval.

Segur que encara trobaríem alguna casa del Poble que enguany també han matat el seu porc, però els podríem comptar amb els dits d'una mà i ens en sobriarien forces.

El que ja no trobaríem són els matadors i les mocaderes, artesans desapareguts fa temps del nostre Poble. El ma-

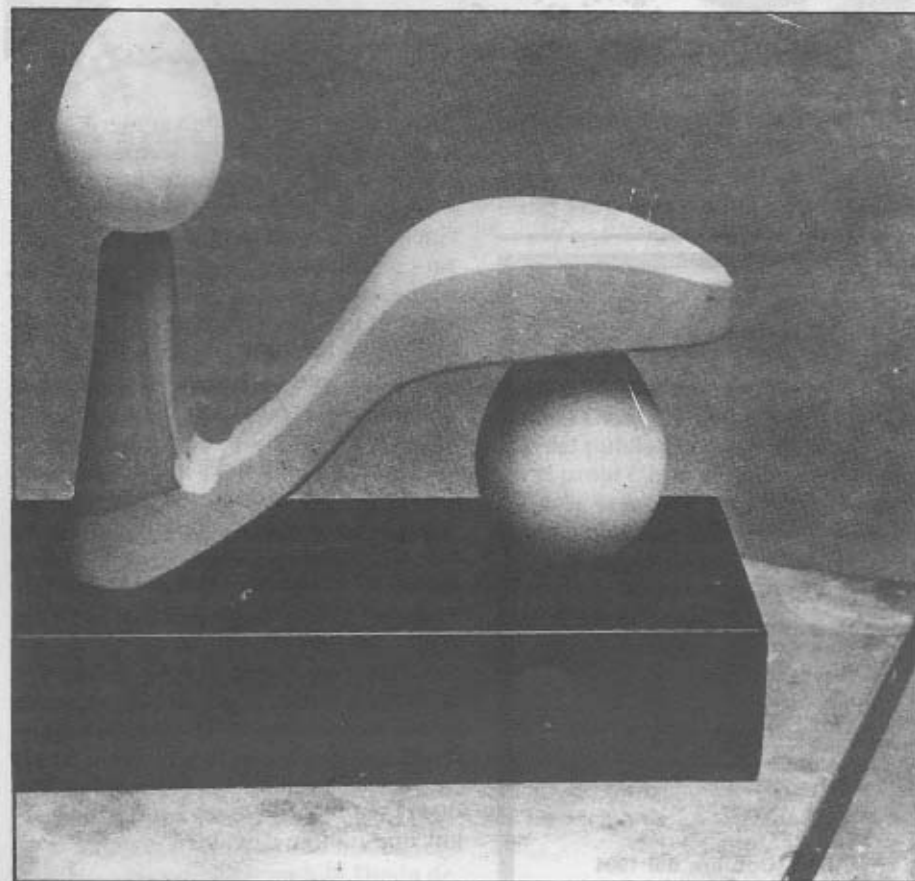

Ous al carrer

Durant els dies 25, 26, 27, 28 i 29 de juliol i coincidint amb la Festa Major —amb el patrocini de l'Ajuntament—, en el Passeig del Carrer Major va tenir lloc l'original exposició **Ous al carrer** de l'artista saltenc **Lluís Molins**.

La mostra constà d'una sèrie de 25 escultures al voltant del mateix tema: **els ous**. Els materials emprats són l'alabastre, la fusta i el ferro. Les diferents escultures porten per nom aquests: ou sol, ou blau, ou gandul, ou lligat, ou presumit, ou ambiciós, ou mimat, ou intel·ligent, ou protegit, ou perjudicat, ou tranquil, ou collonut, ou engabiat, ou solidari, ou enjogassat, ou atrapat, ou per terra, ou escabullit, ou perseguit, ou atropellat, ou enarcarat, ou a la cantonada, ous penjats, ous separats i ous partits.

L'emplaçament molt encertat, tant en l'espai com en el temps, una interpretació realment imaginativa, —25 variants sobre el mateix tema— i l'atenció personal de l'autor en tota la duració de l'exposició, van donar per resultat l'extraordinari èxit de visitants i acceptació que va assolir l'esmentada manifestació artística. ■

L'esclat de l'alba

CESCA LAGUARDA

Us voldria fer conèixer dos poemes de **Miquel Arimany**, que figuren en el llibre «**De foc i d'alre**» per l'única raó que, llegint-los, hom pot associar-los a un fet diari, que silenciosament va desgranant la llum dels matins: l'albada, els milers de sensacions que s'esmunyen per la pell, quan hom presència la gran orquestra de colors i música muda que ordenadament fineixen l'acte d'agomboiar un sol llamejant i amarat amb tota la seva esplendidesa, penso jo, que queden tan ben expressats en aquests poemes, que tota explicació hi és sobrerera.

De vegades un gest, un mot, una mirada

*De vegades un gest, un mot, una mirada
un pensament que brolla desert,*

*silencios),
fan com en despertar-vos un jorn, de
matinada),
tornant del fons d'un son on tot
s'havia fos).*

*en una sola absència: sentiïu com cada
cosa)*

*neix de nou per vosaltres i admireu
docilment)
tot el fruit magnífic que no cessa ni gosa
trencar el seu propi curs silent.*

*De sobte, descobriu que tot era ja vostre
que de tant que ho servàreu ho havieu
oblidat)
i només hi ha la llum que us ha besat
el rostre)
—la llum, perenne ofrena a un mirar
extasiat).*

Albada estesa al grat del vent que et duu

*Albada estesa al grat del vent que et duu
bandera blanca d'un país encara
no descobert, sang jove, sense nord,
mar de nòrdica llum zelos de
primaveres).*

*Alba, flor d'ametller, com flor et retràs
nomès)
al primer embat del vent damunt de
l'arbrey).*

*Plana de fred i pétals blancs damunt
de la ciutat, per tu paratge inhòspit,
Rei d'Orient en món que no té infants
lliscant prop de balcons que no
l'esperen),
passes arran i els teus tresors t'enduis
—sonni, el més alt, que esclata i ni es
recorda).*

Una imatge catalana

El dia 11 de setembre ens deixava físicament l'escriptora i dibuixant Lola Anglada. 92 anys de vida dedicada a Catalunya a través dels seus inconfusibles dibuixos i dels seus contes. Va néixer el 19 d'octubre de 1892. Va conèixer durant els seus estudis a Joan Miró, Apel·les Mestres i a Joan Junceda.

Va viure uns anys a París, de jove, però va tornar a Barcelona, on va col·laborar com il·lustradora de contes en diverses publicacions, especialment el «Patufet». Fins i tot va fundar i editar la seva pròpia revista: «Núria».

Els seus llibres, que han llegit moltes generacions, fins i tot actualment són demanats i tenen la mateixa vigència i frescor de quan ella els va crear. Recordem «Contes del Paradís» (1920), «Perret» (1928), «Margarida» (1929), «Monsenyor llangardaix» (1929), «Contes d'Argent» (1934) i «El més petit de tots» (1937).

Lola Anglada va ésser una republicana convençuda tota la vida, això va fer que durant el franquisme fos una persona «non grata». Els darrers anys del franquisme va tornar a la vida pública i va ésser quan va anar publicant altres llibres com «Visions Barcelonines», «La meua casa i el meu jardí»,

«En Martinet», i el darrer «Les meves nines».

Una cosa poc coneguda de Lola Anglada, i això ho explica en el llibre

de memòries que ha deixat escrit, és de com se li va ocórrer d'inventar una loteria per als cecs. Diu que anà a veure Francesc Macià —que llavors era President de la Generalitat— li va proposar crear un número especial de loteria, perquè els cecs poguessin guanyar-se la vida. El President Macià ho va fer i més tard es va estendre per tota Espanya.

Però, possiblement, allò més important que ens ha deixat és la imatge de «El més petit de tots» que va servir com de «mascota» per animar la lluita contra el feixisme durant la guerra civil.

La idea va sortir de Jaume Miravittles, comissari de propaganda de la Generalitat. L'escultor Manuel Paredes li va donar el cos i Lola Anglada el va escriure i dibuixar.

Així, ens queda el record d'aquesta imatge, la que Lola Anglada ens va deixar amb el seu senzill, però acurat dibuix.

Lola Anglada va morir de vella; que el seu record i la seva trajectòria sigui una imatge a seguir.

M.^a del Pilar Barrios Losilla

Ha mort a Salt el dia 29 d'Octubre de 1984
confortada amb els Sants Sagraments

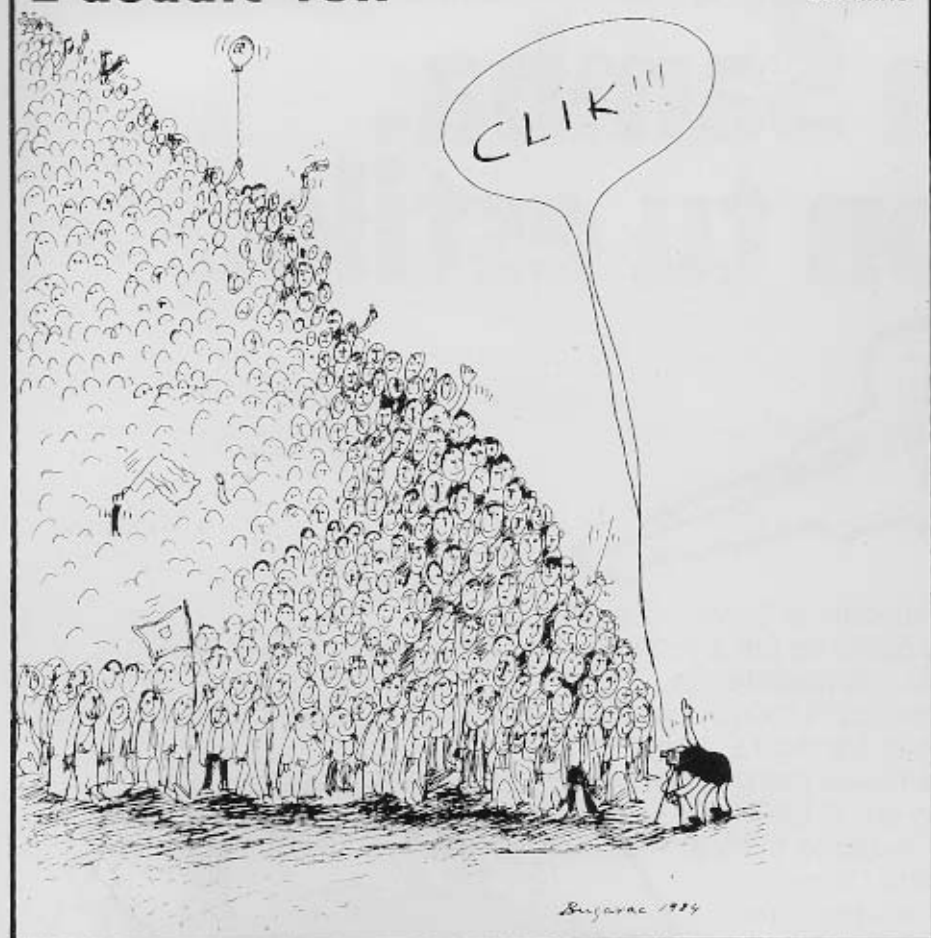
—A.C.S.—

El Consell de Redacció de La Farga, comunica tan sensible perdua
i és solidaritza amb l'amic i company Josep Cebrían en aquest trist moment.

Salt, Octubre del 1984

L'acudit foll

BUGARAC

* El passat dia 16 de setembre, amb motiu de la «X Diada del Jubilat a Salt», els components de l'Equip de LA FARGA vàrem fer presència a l'hotel de l'Aeroport. Una presència massiva, compacte i activa a l'entorn d'una mateixa taula, que per una vegada (i que no sigui excepció) es transformà de taula de redacció en taula gastronòmica....

ooOoo

* Cal dir que l'àpat va ser d'allò més bo... entremesos, peix i romesco, vedella amb bolets, etc.. allò, per a llepar-se els dits! Hi érem pràcticament tots, des de l'avi Pau al Burxeta passant pel Menerò del Rec... Allà, entre plat i plat... la vam fer petar i la nostra tertúlia la vam compartir amb la Diada de Festa dels gairebé 700 comensals, jubilats o no.

* Quan ja estàvem tips, i el nostre cap donava voltes de tant vi i xampany, ens vingué la sorpresa... Nois, el President del Casal diu que heu de passar davant del públic per a recollir un present que el propi Casal ens oferia en «meritxença de la nostra perseverança i dedicació»... La sorpresa primer, i la vergonya d'esmentar-nos, segon, es va traduir en agraïment en rebre cadascú un preciós escut del Casal.

ooOoo

* Amics de la Junta Directiva del Casal, amic Josep M.ª Macias, gràcies pel vostre obsequi i endavant! L'Equip de La Farga us ho agraeix de debò!

La vida amb humor

BURXETA

Doneu-me un Casal de Jubilats, i canviaré el món

No sé qui va dir aquesta frase del títol, però és digna d'un gran estratega. Tothom recorda els temps galdosos d'abans de la democràcia. No vull dir que ara siguin especialment brillants, però sí que cal reconèixer que quelcom ha canviat. En aquells moments tothom cercava una plataforma per dir allò que tots portem a dins i que no es pot manifestar. Et podies trobar que et parlessin de sindicalisme en una reunió de les Conferències de Sant Vicens de Paül, o que s'organitzés una taula de forces polítiques als locals de l'Adoració Nocturna. De fet, no dic pas cap bestiesa. L'Assemblea de Catalunya —que al cel sigui— va celebrar un dels seus actes més importants al temple de Sant Cugat de Salt. Suposo que Nostre Senyor reia per sota el nas a l'escoltar les grans soflames catalanistes i democràtiques dels caps de brot de la progressiva catalana. No sé amb quina cara —em refereixo a Nostre Senyor— es mirava les forces de policia que voltaven pels encontorns; no vaig tenir temps d'adonar-me'n, ocupat com estava presidint la magna reunió, amb un ull a la porta una orella a l'orador de torn, l'altra orella als organitzadors, i l'altre ull al públic. Bé, jo vaig presidir l'Assemblea «per accidents», com deien els antics filòsofs. Algú havia de fer de parallamps. I em va tocar la rifa. Que consti que ho vaig fer amb molt de gust, i amb tots els permisos del senyor Rector. Per fer país, m'he vist obligat a ser de societats filatèliques, de clubs de botifarra, de centres excursionistes, de casals de jubilats, i de festes del pedal. I n'he sortit beneficiat sempre. He fet amics entranyables per tot, amics que han restat fidels, i que m'han ajudat a passar els mals tràngols de la transició democràtica en una Catalunya per fer. Recordo una anècdota de fa uns quinze anys. Em trobava en una parròquia concreta, en la qual hom celebrava, amb tota solemnitat, la cerimònia de les quaranta hores (per als joves cadells, diré que les quaranta hores consistia en tenir ídem hores el Santíssim Sagrament exposat a l'altar major, i a cada hora un grup concret li retia homenatge). Doncs bé: em va tocar presidir l'hora destinada a la «Sociedad Pajaril» i la «Peña Truc i true». Devia ser per allò que Nostre Senyor estima els ocells. No sé si sap jugar al truc.